

Publicerad 2018-07-16 14:59 av gunnnar nylund

Skogstrollen kapitel 10 trolleriverktygen 2

Grusiga Gnylt och Ruskiga Roffe lufsade målmedvetet vidare på den smala skogsstigen. Det mesta av skogens ljud fångades upp av deras jätteöron. De kunde däremot inte se så bra vad som hände. I skumrasket verkade allt ha fått ett nytt liv i sig.

- Roffe!

- Mmmmm!

- Hör du!

- Mmmmm!

- Fasli't va're stojas i kväll va ?

- Mmmmm!

Plötsligt glimmade något till framför dem. Två glödande ögon visade sig. De tycktes sitta fast i två stenblock, som låg kullvälta över stigen. Roffe tvärstannade utan att säga ett ljud. Han vände sig om för att söka hjälp och stöd av Gnylt, men Gnylt fanns inte där längre. Han såg bara den stora järngrytan som han kånkat på. Mitt på stigen stod den.

- Gnyyyyyyylt.....var är du, kom hit....pep Roffe.

Roffes pip sprattlade sig fram som en lite råtta ur munnen på honom. Tänderna skallrade och hela kroppen darrade av rädsla.

Då upptäckte han att det rörde sig i järngrytan.

Han backade skrämt två steg. Mot stenblocken och de glimmande ögonen backade han. Hjälp jag är omringad av banditer, tänkte han. hjälp va skall jag göra.

Då talade grytan till Roffe.

- Jaaaa äää häääär....ekade den.

Med en lättnadens suck flämtade Roffe till. Han gick fram och grep tag i grytkanten.

- Röksvampar å Blodriskor va gör'u i grytan knastroll, viskade han.

- Inge speciellt, ja fick bara ett infall....liksom,
Gnylt tittade ut. Han uppträdde som om det
var den naturligaste sak i världen, att sitta å kura
i grytan.

Just då flaxade det till bakom Roffe. Förskräckt
vände han sig om och bakom ryggen spejade Gnylt
skyggt över grytans kant. De påmindes åter om
anledningen till sin rädsla. De såg de glimmande
ögonen närma sig....Hoo, hooo, sa det när de
närmade sig deras ansikten.

- En Uggla....flämtade Gnylt!

- En rackans Uggla instämde Roffe

De flämtade befriat av lättnad, bara en Uggla tänkte
de igen.

- Ta´t bara lugnt, håll dig bara efter mig så ska du få
se att allt ordnar sig. Roffe sträckte sin ihop sjunkna
kropp, den växte åter upp till normal storlek.

Gnylt bet sig osäkert i läppen, men jämkade sig sedan
lite besvärat över grytkanten.

- Är'e långt kvar till Träskotjärnen, undrade han för att
ha någonting att säga.

- Vi är snart där svarade Roffe. Han rätade till kistan av
dvärgbjörk som kommit på sned över axlarna.

Gnylt spanade, han snurrade runt två varv, kikade och
blängde för att se om någon iakttog dem. Han stoppade
sedan tveksamt in trädstammen under grytans handtag.

- Ska vi gå! Roffe tog några steg, vände sig om,...och
tittade sedan manande på Gnylt.

Gnylt bände med ett knakande grytan upp i luften, sedan
gick de iväg.

Den här gången kände trollen sig lite tillplattade. Tätt,
tätt, intill varandra gick de. Det kändes tryggare så. De
gick så nära att Gnylt då och då slog näsan i Roffes rygg-
kista. Det gör inget tänkte han, det är bäst att hålla jämna
steg med varandra.

Lite senare slingrade stigen sig igenom en björkskog.
Mossa och blommor låg som en fin matta över trädens
rötter. En bit längre bort glesnade det mellan träden,

där såg de en äng. En tunn dimma svepte fram över den. Det daggvåta gräset lyste och glänste som om pärlor och kristall strötts ut över den. Den tunna dimman sprakade och pulserade när älvor dansade in i den. Regnbågens alla färger sprakade i ljusglimtar när de virvlade runt ovanför grästuvorna. Ja det var älvorna som dansade. de dansade och visade sig för mångubben som var deras far.

Månen skrattade gott åt alla de konstfulla piruetterna älvorna gjorde. Han blåste stora rökpuffar ur sin gula, gula näsa. Han ville visa sina döttrar att han var glad och lycklig.

Gnylt drog Roffe i hängselstroppen så att den nästan gick av. Han pekade på mångubben och älvorna. Roffe nickade, jodå han hade också sett det.

Mångubben vred sina ögon åt trollens håll. Han glodde förundrat på dem. Sedan räckte han en lång näsa åt trollen. Den långa näsan blev så lång att den nästan slog i backen framför trollen.

Gnylt och Roffe blev så paffa att de stannade upp. Sedan gjorde de likadant, de räckte var sin lång näsa åt mångubben. Då skrattade månen så att han blev alldeles röd i ansiktet. Han skrattade så att han grät. Det var de värsta grimaser han någonsin sett.

När de skulle gå vidare hörde de ett ljud. Det spröda ljudet pressade sig ansträngt fram genom mörkret. De prasslande löven dränkte nästan pipet som lät hjärtskärande i trollens öron.

- Hjälp mig, hjälp mig, jag sitter fast!

Författaren gunnnar nylund med Poeter.se id #46952 innehar upphovsrätten